

v torst, četrtak in soboto
izhaja in velja v Mari-
boru brez pošiljanja na
dom za vse leto 8 gl. — k.
za pol leta . . . 4 . . . —
za četrti leta . . . 2 . . . 20 . . .

Po pošti:
za vse leto 10 gl. — k.
za pol leta . . . 5 . . . —
za četrti leta . . . 2 . . . 60 . . .

Vredništvo in opravištvostvo
je na stolnem trgu (Dom-
plat) hiš. št. 179.

SLOVENSKI NAROD

Oznaniša:
Za navadno dvestopno-
vrsto se plačuje
6 kr., če se natisne 1 krat
5 kr., če se tiska 2 krat
4 kr., če se tiska 3 krat,
veče pisemke se plaču-
jejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačat-
kolek (stempel) za 30 k.
Rokopisi se ne vračajo,
dopisi naj se blagovoljno
frankujejo.

Št. 96.

V Mariboru 17. avgusta 1869.

Tečaj II.

Naj odgovarjajo ministri.

Njegova ekscelencija g. državni kancelar Beust je pred nekaterimi dnevi v dolitavski delegaciji izrekel hvalevredno misel, „da naj bo tiskovna svoboda in tiskovno gibanje jako obširno, in da naj se jima že načeloma s tiskovni pravdami ne dela preveč ovir.“ Da pa ne bi s takim radikalnim izrekom preplašil naših državnih pravdnikov in njihovih pomagačev „intra et extra muros“, zagotovl je v ravno istem govoru, da so državni pravdniki od g. Beusta in njegovih delegacijskih teoremov popolnoma neodvisni in da smejo hoditi čisto svoja pota. Ta pota imenovani gospodje „čuvaji postav-“ res tudi hodijo, ali le prav enostransko ustrezajo Beustovi želji o splošni tiskovni svobodi in o nepreganjanem tiskovnem gibanju. Med tem ko vladni časni- karski nahlebneži (parasiti) brezskrbno živé v bahantični tiskovni razuzdanosti, ko nas — da ostanemo konkretni — „Wehrzeitung“ brez kazni in strahu imenuje „galgenvögel“, „Fremdenblatt“ pa Slovence z Bleiweisom, Costom in Tomanom na čelu „trdovratne norce“ (verstockte tollhäusler*): nad opozi- cijonalnim časopisjem — da namestu bibličnega rabimo narodni primer — kakor zel preži kregulj tiskovne pravde in gleda kam nam zasadi svoje pa- ragrafove krepilje. Tudi v temproti Beustovim željam in načelom osnovanem, malo spodbuljivjem položaju ne bomo pozabili svojih dolžnosti do sloven- skega očitstva. Samo toliko previdnosti hočemo rabiti, da ne bomo svoje kože na prodaj nosili, kader bomo mogli s tujega hrbita rezati kožo, katero si lahko ustrojimo za svoj boben.

Prilik, ko nam je treba v obrambo žaljene slovenske časti poprijeti za pero, ne pomankuje se. Ostanki celjskega shoda še zdaj strašijo po časnikih in nemškutarških glavah ter dajó v Celji krvavo zasekanim slo- venskim tirjatkam dozdevno zadnjo smrtno brco. Posameznim nemš- kutarjem se še daudenes poznajo riže, po kterih so tekle krokodilske solze, ko so celjski govorniki ginljivo s trocijalsko zasukanimi očmi razlagali, kako lepo so se 1000 let Nemci in Slovenci vkup veselili in vkup žalovali. Na vse to je treba odgovora in ne bomo ga dolžni ostali, samo da pustimo takrat zaradi osebne varnosti odgovarjati začasno ekcencijo g. ministra Giskra. Ko bi hoteli količkaj hudobni biti. lahko bi si obširneje ogledali in na svoj mlin napeljali stavek, kterega je g. Giskra govoril 20. oktober 1848 v nemškem nacionalnem zboru v Frankobrodu, in s kterim je hotel opravičevati tedanje ogerske tirjatve in ogersko obnašanje. Stavek se je glasil: „kralj (ogerski) je zastavil svojo besedo za pravice svojega ljudstva, in kralj je besedo zopet oporekel na željo svoje kamarile, na svete nemških ministrov. On ni kriv, da se je zvestoba prelomila (treubruch), on čuti resnično in gorko za svoje ljudstvo in za vse dobro; a prokleta kuga njegovih prilizunov (schränzen), ki

* Glej „Fremdenblatt“ št. 147 od 29. maja 1869 v uvodnem članku.

mu je dopovedovala, da bi drugi narodi potem trpeli, ona je sposlovala, ka se je cesarjeva beseda prelomila, s praznim izgovorom, da je bila v sili za- stavljena, da torej ni veljavna.“ Toda pustimo ta stavek, na kterega se morebiti g. Giskra nerad spominja. A spominjal Giskra rad ali nerad, mo- ramo vendar proti celjskim in drugim nemškutarjem v boj postaviti za nje gotovo veljavne Giskrine nazore, ktere je sedanji minister razvijal v imeno- vani seji gledé z e d i n j e n j a nemško-avstrijskih provincij z drugo Nemčijo. S temi nazori menda temeljito spodbijemo binavske opomine na tisočletno zvezo med štirskimi Nemci in Slovenci. Mi bomo pustili g. Giskro govoriti, kakor je govoril v mladostnem iskrenem prepričanju v Pavlovi cerkvi. Kar bi bilo iz njegovega govora treba spremeniti, da bi tudi besedno odgovarjalo našemu vprašanju, gotovo si bodo vedeli naši bralci sami prirediti. G. dr. Giskra je govoril: „V prvi vrsti slišimo (proti zedinjeni Nemčiji) naglašati zvesto udanost do naše cesarske dinastije, slišimo glas globoko ukoreninjenih z g o d o v i n s k i h spominov na mogočno Avstrijo — spominov že davno začutih (früh eingewöhnt), potem pa v zvestih srcih dalje razvitih po nevolj- nostih, ktere je celokupna država (avstr.) pretrpela v zadnjih nevihtah, in ti nam prepovedujejo, staro zvezo razvezati ali spreminjati. Da, gospoda moja, mi imamo dinastijo, s katero so avstrijski narodi mnogo stoletij hodili eno pot, skupno nosili hudo in dobro; čustvo do nje se je ljudstvom globoko v srcih ukorenilo in tudi živo ostalo. Koliko časa pa bo to čustvo čvrsto in stanovitno (lebensfrisch und nachhaltig) ostalo, to je drugo vprašanje in nihče ne more prezirati, da sočutje in ljubezen do dinastije morebiti niste globoki in močni dovolj, da bi konečno ne oslabei in se izgubili, ko bi se nada- ljevali napadi na kraljstvo in svobodnosti narodov, napadi, kakoršne smo v istini ali na videz zadnjega pol leta videli ali se jih bali. In cesarju ostane krona, nihče jej kamena ne odkrhne. Da, gospoda moja, mi imamo za se- boj zgodovino več stoletij staro, zmagonosno in častno, preživeli smo zgodo- vino, ki nam je prinesla več hudega nego dobrega, pod habsburškimi za- stavami smo v nešteti bitvah krvaveli in zmagali. Da, to je istina, in to vzbuja mogočno udanost do dinastije, do dežel in ljudstev. Ali pa je takšen zgodovinski spomin tudi še močen dovolj, da bi tudi potem še hodil za ono zastavo, ako se ona zastava ne nosi več pred spoznanimi koristimi narodov, ako se začne vsak narod zavedati svojih koristi in se čuti krepkega dovolj svoje koristi samostalno zagovarjati in dosežati? Narodi se tudi v Avstriji zbujaajo, in narodi so že ne- koliko, nekoliko pa še bodo razvili svojo lastno zastavo, in hočejo, ter bodo delali le za svoje lastno blagostanje, za svojo lastno svobodo in moč, potem pa se poobesijo peruti vseobsegajočega orla, potem one mogó tace (pranken) rudečega leva v zlatem polji. Ne motimo se, go- spoda moja, o tej globoko ukoreninjeni istini. Posamezne prikazni iz nje izvirajoče že vidimo, pa jih pride še mnogo in mnogo, druga čudovito hitro

Listek.

Pétuškova ljubezen.

(Ruški pisal Ivan Sergejevič Turgenjev, poslovenil Podgoričan.)

(Daljé.)

Ljubezen je umetna — ni treba opravičevati se jej, kakor se mora natora, rekel je nek umen človek, ki nikdar ni ljubil, pa je vendar le iz- borno umel ljubezen.

Pétuškov se je strastno zaljubil v Vasiliso, zato je bil popolnoma srečen. Razvnela se mu je duša do cela. Kmalu je prenesel vse svoje dragotine, vse svoje lule k Ivanovni in po cele dni je sedeval v zadnji sobi.

Praskovije Ivanovna je pulila iz njega novce za živež: pila njegov čaj, torej ni bila nezadovoljna, ker je obiskaval njeno hišo.

Vasilisa se je bila privadila ga: mudila se je z delom, popevala je, predla poleg njega in časi pa časi spregovorila z njim. Petuškov je zijal vanjo, kadil tobak, zibal se na stoli, smijal se — in kader je bila prilika igral je z njo in z Ivanovno različne igre. Ivan Afanasij je bil srečen . . .

Ali na sveti ni nič stanovitega; ko bi človeške potrebe bile še tako majhne, nikoli jim osoda do cela ne ustreže, temuč — če je le mogoče: najrajša pokazi vse. Vsaj žlico vriska uide vselej v beček medu! Ivan Afa- nasij je to izkusil sam. Najpoprej je bilo to, da odkar je bil seznanil se z Vasiliso, videl je še redkeje svoje znance: sešel se je z njimi le o neogiblji- vih prilikah; pa še to: hotel se je ogibati bolečinam in zasmehu, a le redko kedaj se je mogel ogniti jim; oplašil se je — obupno, žalostno, da je bil plah, kakor zajec, ki od samega strahu sredi ognja meni, da je varen. Vrh tega je še Onizim zmerom pehalga; delal se je resnega vpričo njega in neusmiljeno ga je preganjal in mučil. Naposled pak . . . Oj gorje! Beri dalje, ljubi bralec!

V.

Nekega dne Pétuškov sedi v zadnji Vasilisine sobi in moti se z ne- kim domačim opravkom. Domačice ni domá. Vasilisa sedi v prodalnici in poje; nekdo potrka na duri: Vasilisa vstane, stopi k durim, na lahko vsklik-

ne, zasmeje se in jame govoriti z nekom. Ko se vrne na svoj sedež, po- vdihne in začne peti, se glasnejše, nego je pela poprej.

„S kom si govorila?“ — povpraša je Pétuškov.

Vasilisa poje dalje.

„Vasilisa, ali čuješ? Vasilisa?“

„Kaj?“

„S kom si govorila?“

„Kaj pa Vam to je mar?“

„I mar.“

Pétuškov iz zadnje izbe v svojem obnošenem županu s zavihanima ro- kavoma stopi v prodalnico k Vasili.

„S poštenim prijateljem sem govorila,“ — omeni Vasilisa.

„Kdo je ta dobri prijatelj?“

„Peter Petrovič.“

„A kdo je ta Petrovič?“

„Vaš znanec! Pa ima tako nenavadno ime!“

„Ali je Publicin?“

„Dá, Publicin, ta je, ta.“

„Ali ga poznaš?“

„Kako ne bi ga poznala?“

Pétuškov desetkrat gori in doli molče prekorači sobo. „Čuj, Vasi- lisa!“ — omeni potlej, „le to bi rad znal, kako je to, da ga poznaš.“

„Kako to, da ga poznam? . . . poznam . . . vrl gospod je to.“

„Ali možak? zakaj? kako to?“

Vasilisa pogleda Ivana Afanasija. „Vrl je rés,“ — mirno odgovori — zavzeta. „Ali kakor še?“

Pétuškov se vgrizne v usta in jame zopet hoditi po izbi gori in doli

„Kaj si govorila z njim? povedi!“

Vasilisa se nasmehne in v tla obrne oči.

„Povedi! govóri, no govóri! ali čuješ? povedi!“

„Ali ste kaj sitni denes!“ — opomni Vasilisa.

Pétuškov pomolči. „Nikakor ne, Vasilisa,“ — rad bi so opravičil naposled, nečem se hudobiti . . . Samo povedi mi, kaj sta ugenila?“

Vasilisa se nasmehne. „Ali je navihaneč — ta Peter Petrovič!“

„Zakaj?“

za prvo. Začele so poprejšnje italijanske zarote, one so bile prva znamenja, kako narodi bolj in bolj težijo po samolastnosti in svobodi in sedajnji (1848) italijanski upor ni drugzega kakor takovšen d. kaz, kako se italijanski narod čutě svojo lastno moč in zavedaje se svoje pravice do neodvisnosti od vseh družih — spenja po narodni svobodi. In vendar je bila Mantua in Milano mnogo stoletij pri Avstriji, ktera ju je gojila in oskrbovala kakor mati svoje najljubše dete. Gorénja Italija ni bila nikdar bolj obdarovana in bolje vladana kakor od leta 1815. sem in vendar se je spuntala in izrekla, da noče dalje živeti pod avstrijskim žezlom. In Ogrji sami, ki so tristo let živeli z drugimi provincijami, ali se niso začeli bojevati, ali niso s tem dokazali, ka se čutijo čvrste dovolj, da morejo živeti za-se in z lastnimi močmi? Proti potrebam prihodnosti so pred razglablajočo pametjo simpatije do preteklega to, kar je onemogel starček proti močnemu mladeniču. In to morajo pomisliti oni, in ta premislek jih mora vse nadvladati, ki so poklicani, sezidati hišo za vso prihodnost, za vsa pokolja in njih želje, hišo, ki naj bo trdnjava prihodnosti, a ne razlagavna (schaukasten) preteklosti. Simpatije do dinastij in spomini ne morejo, ne bodo in na smejo držav sestavljati in vredovati. V prihodnje se bodo države sestavljale in vrejale le po koristih in potrebah narodov. — To so bila Giskrina načela 1848, s kterimi je stal na grobu Avstriji, ktero zdaj še tako rad osrečuje. Tako daleč kakor je sezal Giskra leta 1848, Slovenci ne segamo: v mejal avstrijske države pa mislimo, da prej ali slej obveljajo tudi za nas načela, po kterih bodo merodajne le koristi in potrebe narodov, ne pa stari zgodovinski ostanki. Sicer pa si bomo Giskrine in Bergerjeve govore še nekterikrat ogledali; na nemškutarska očitanja proti Slovencem naj odgovarjajo gospodje ministri sami!

Dopisi.

Iz Celja 12. avg. [Iz. dop.] Graška „Tagespost“ dvoji na resnici brzojava v praško „Politiko“, da se je med enakomislečimi iz same inteligencije izhajajočimi ustavoljubci na celjskem nemškutarskem zboru tudi sto delavcev nahajalo, in vpraša, kdo da bi nje najel. Ker jaz v neki pričinski zvezi s tistim brzojavom stojim, tako že graški teti odgovora dolžen ne smem ostati, akoravno jaz nisem sreče imel, iz tistega zvišenega častnega prostora zborovnikov razgledovati, kakor njeni izvestitelj, premda bi ga v št. 93 „Slov. Nareda“ lahko čitala. Ali ker ravno ni vse eno, kdo mene na laž postavi, jej hočem, mesto menje še obširnije o tem govoriti. Tagespoštni nazoči izvestitelj je menda videl, kako je mladi gosp. Schmid, tesarski mojster, svoje delavce vodil naprej pred ustavoljubnim in drugim radovednim ljudstvom z veliko štajersko zastavo, ko se je po ulicah proti kasini k zajtrku, in od tod na zborišče šlo, ravno tako kakor pri procesiji učitelj nevedočo deco naprej vodi; to je vsak Celjan videl, kteri je v občē ta dan kaj videl. Med temi delavci je bilo kakih 30 rudarskih delavcev iz Pragvalda, ktere je vodil isti voditelj, ker ima pri omenjeni tovarni neko delo naročeno. Med temi je bilo 20 Lahov, kteri so tedaj tudi za našo zeleno nerazdružljivo štajersko glasovali. Ko so zadnji v nedeljo zjutraj s zastavo skoz Žavec šli, so jim že tamošnji fantje grozili, da jim še zdaj pustijo po slavovoviti venec v Celje iti, ali da bodo jim nazaj se vrnečim izansko popotnico zapeli in res, drugi dan so šli nazaj, raztrošeni, po svoji poti, — brez zastave. To mislim, zadostuje, in če še „Tagespost“ hoče račun vedeti, koliko so popili in pojeli, naj popraša pri „belem volu“. Da je to „Tagespošti“ vščē,

se nam dopade, naj se pa sramuje za tiste, kteri so to storili, mi smo samo svojo dolžnost spolnili in sramoto odkrili.

Celjski ustavoljubneži niso mislili s tem, da so javen shod v zbor enako mislečih spreobrili, tudi vsega ljudstva izključiti, nego bi jim celo vščē bilo, če bi se toliko ljudstva udeležilo, da še bi oni pri glasovanju le večino imeli, če bi si tako po volji naročiti moglo. Zlo jih je tedaj osupnilo, da se nikdo udeležiti noče, in zato je na kolodvoru nek voditelj tega dneva nekim kmetom jedilne karte v roko vrival in jih nagovarjal, naj le pojdejo na zbor, bodo dobro pili in jeli; kmetje so dolgo oprezovali, in sledujoč rekli: če je tako, te pa bomo že šli. To je tedaj vzrok, če se je gosp. Brandstetter, ko je iz odra med poslušalci tiste videl, kterih ni bilo, nad okrajnim poglavarstvom jezil, da je ljudstvu z okrožnico odsvetovalo, naj se zbora ne vdeležuje. Kaj pa, če bi res na tisoč in tisoč prišli, kakor so se grozili in jezo nad tistimi ohladiti hteli, kteri se predrznejo, na slovenski deželi nemir delati, in slovensko ljudstvo v lastnem domu dražiti, kdo pa bi takrat za mir odgovoren bil? V Ljubljani so sicer pred kratkim tisti gospodje zlate križce dobili, kteri so ljudstvu svetovali, naj ne pride na tabor; tukaj pa se g. Brandstetter preti, da misli okrajno poglavarstvo v deželnem zboru tožiti, ker je očividnemu neredu in okornosti priti si zdatno prizadevalo. To bi bila enaka mera. G. Brandstetter bode menda za take govore najbolj sposoben, in najbolj pripravljen.

Velika Nedelja 10. avgusta D. P. [Iz. dop.] Na tabornu v Ormužu 8. t. m. se je pokazala živa navdušenost, videlo se je, da ves slovenski narod stoji trdno za svojimi voditelji, in tudi, ako je potrebno daruje svoj imetek in celo svojo krv za obstanek ljubeega nam slovenskega naroda, in to so tudi ormuški taborci skoro enoglasno prisegli, in posebno naša mladež, s ktero se slovenski narod ponositi sme. — Črez 20 let je že preteklo, odkar se Slovanom pravi, da njim je prisijalo rumeno solnce ustavne svobode! Ali kde je svoboda, — kde nam pravična ustava, — kde sreča — kde blagostanje?? Minola leta so bila leta ostrih skušnjav in težav za nas Slovane, posebno so hodili in še hodijo trnovo pot vredniki takih slov. časnikov, kteri se za narodno eksistencijo neprestrašeno bojujejo, in ker so kljub vsem žrtvam vendar neomahljivi in stanovitni, stori naš narod sveto dolžnost, ako se njim očitno zato zahvaluje. — Treba je vsem, kterim je mar za narodni duševni in materialni razvoj, da stopijo trdno na noge; zato kličem našim rodoljubom: Na delo! na rodovitnem polji slovauskem še je obilo žetve, delajmo nevtrudeno, da se zbudi naš slovenski narod popolnoma iz svojega spanja. — Lepših dnov ko je juterna zarja, se nam obeta, ker duh naroda se vedno bolj vzbuja, se zmirom bolj svoje cene zaveda. — Našim voditeljem in norodnim poslancem pa izrečemo srčno hvalo za njihov trud, ter jih tudi prosimo, nam v prihodnjih časih vselej k naši koristi delati. — Posebno prosimo slov. poslance graškega dež. zbora, naj vselej neprestrašeno našim nasprotnikom želje in tirjatve slov. naroda v obraz povedo. Na ormuškem tabornu so nazoči nemškutarji sami priznali, da se vse ljudstvo s tem strinja, kar so naši voditelji za dobro in prav poznali; posebno da bodo Slovenci zedinjeni v eno kronovino z enim dež. zborom, da jih „tujčeva peta“ več tlačila ne bo. —

Iz Ljutomera, 12. julija. [Izv. dop.] (Naši „Verfassungstager“), ali pa po domače nemškutarji so, mislim, najbolj smešni in komični možje med vsemi, ki so šli v Celje v klosterski vrt taborovat. Bilo jih je od jezera prebivalcev, ktere Ljutomer šteje, samo 20! Pa s kakšnim trudom so teh 20 skupaj spravili; — nemški parlamentarni izraz bi rekel: „Es war eine wahre einpeitscherei!“ Kako sta gospoda A. in Fr. E. okoli letala, po

„I, zvit je.“
Pētuškov zopet umolkne. — „Vasilisa, saj me imaš rada, kaj ne da?“ povpraša je.

„Kaj še; a vi, da bi se zalj . . . v tak . . .!“
Ves život mraz prešine ubogemu Afanasiju. — Praskovije Ivanovna pride domu. Sedejo k mizi in obedujo. Po obedu Ivanovna leže na posteljo na počinek, Ivan Afanasij pak se zavleče na peč in zaspi.

Ta trenotek glasno mrgodnejo duri: Ivan Afanasij se zbudi, podpre na komolec in spregleda; duri so odprte. Plane s peči — Vasilise ni. Šine na dvorišče, a tudi na dvorišči je ni; po ulici gleda sem ter tje, ali Vasilise ni, torej razoglav leti prav na trg, toda Vasilise ni nikoli nikjer. Mirno se vrne v pečnico, vzleze na peč in z obrazom zarije se k zidu, kajti strašno polje v njem. Bublicin . . . Bublicin . . . to ime mu zmerom doni po ušesih.

„Kaj ti je, prijatelj?“ — povpraša ga zaspano Praskovije Ivanovna, „zakaj vzdihlaš?“

„Saj ne vzdihšem, mamica, o ne, le nekaj me skeli.“
Minola je ura, minola je zopet ura, ali Vasilise le ni domu. Pētuškov je blezu že dvajsetkrat hotel vstati, dvajsetkrat se je že ves v skrbeh zopet zakopal v svoj župan. Naposed pak se zamodri — ter hoče oditi domu, da že na dvorišči je, ali zopet se vrne. Praskovije Ivanovna vstane, Pētuškov zopet odide, zopet na dvorišče in zamisli se. Po dvoru skače kozel, približa se mu in prijateljski buhne vá-nj. Pētuškov se ozrē va-nj — in vedigabog zakaj, reče mu: „Beži, beži!“ — Nenadoma se tiho odpró vrata na dvor in Vasilisa se prikaže. Ivan Afanasij precej stopi pred-njo, prime za roko jo in hladno, ali odločno reče jej: „Idi za menoj!“

„Osvobodite Ivan Afanasij . . . jaz . . .“
„Idi za menoj!“
Vasilisa sluša.

Pētuškov jo odpelje v svoje bivališče. Onizim po svoji navadi spi tako, kakor bi kdo bil ubil ga. Ivan Afanasij ga zbudi in mu ukaže, naj nažge svečo. Vasilisa stopi k oknu, molči in sede. Ko Onizim v sprednji sobi išče ognja, v tem Pētuškov nepremekljivo stoji pred drugim oknom in gleda na ulico. Onizim prinese svečo in jame se sukati okrog mize . . . Ivan Afanasij se takoj obrne.

„Idi venkaj!“ — ukaže mu.
Onizim se ustavi sredi sobe . . .

„Idi ven, precej!“ — še enkrat ukaže Pētuškov srdito.
Onizem se ozrē v gospoda in sluša.
Pētuškov zakliče za njim: „Venkaj, prav z doma! Čez dve uri prideš nazaj!“

Onizem se obleče.
Pētuškov čaka tako dolgo časa, dokler se duri na dvorišči ne zapró, potlej pa stopi k Vasilisi: „Kde si bila?“

Vasilisa ne zná, kaj bi odgovorila.
„Kde si bila? povedi vendar!“ — zopet povpraša Pētuškov.
Vasilisa se ozrē okrog sebe . . .
„Še enkrat . . . kde si bila?“ — povpraša in stegne roko Pētuškov
Nikar, ne udarite me, Ivan Afanasij, ne udarite . . .“ — Vasilisa bojezljivo brani se.

Pētuškov se na stran obrne: „Da bi tebe udaril! . . . Nikdar! ne udarim te ne. Osvobodi, ne zameri, ljuba duša! Dokler sem menil, da me imaš rada . . . dokler sem . . . dokler . . .“, — umolkne. „Čuj, Vasilisa,“ — oglaš se zopet naposed, „znaj, saj sem dober, pa tudi vem, da sama znaš to.“

„Z . . . n . . . am,“ — Vasilisa pojeclja.
„Nikomur nisem na poti, nikoli, prav nikomur ne na tem božjem sveti; saj ne kanim ljudi, torej — zakaj pa me ti varaš?“

„I, saj vas ne varam Ivan, Afanasij!“
„Ali ne varaš? Dobro tedaj, pošteno! Le povedi, kde si bila?“
„Pri Matri.“
„Saj lažeš!“

Bogme, da sem bila pri njej. — Povprašajte je, če ne verujete meni.“ —

„Ali Bubl . . . kako pa se . . . vraga, ali si ga videla?“
„Videla.“
„Videla? videla: — ali res videla?“
Pētuškov obledi. „Torej si z njim zjutraj skozi okno menila se, kaj ne? ali morebiti ne?“

„Poprosil me je, da bi prišla.“

trgu pete brusila, da sta dva odstotka Ljutomercev v Celje spravila! — Komični so bili pa zato naši nemškutarji, ker doma, akoravno so njihova imena na ič in vič, noč in dan trdijo, da so pravi Nemci, potomci starih Germanov še od časov Keruskov, — mi drugi siromaki, kateri se svoje narodnosti ne sramujemo, smo pa v njihovih očeh „windische Trottel“ — in lejte si — nečuvno! naenkrat jih njihov vodja g. bilježnik Fr. Högelsberger v Celje pripelje kakor liberalne Slovence iz Ljutomera! — Mi iz dna svojega srca kličemo k tej izjavi g. bilježnika: bravo! živio! kajti dozdej je g. župan St. zmerom trdil, da je Ljutomer nemšk trg in da bode tudi nemšk ostal, akoravno je vsa okolica narodna. Kar so pa moške v Celji bili, nimamo po besedah gosp. Högelsbergerja nobenega Nemca več v Ljutomeru, nego same Slovence, in Ljutomer je zdaj skož in skož slovensk trg, ker mi nimamo nobenega vzroka misliti, da se je gosp. bilježnik zlagati namenil, ko je svojo krdo kakor liberalne Slovence iz Ljutomera predstavil. Akoravno smo mi po njihovih besedah „klerikalci“, vendar z neizmerno radostjo „ad actum“ vzamemo, da smo zdaj v Ljutomeru vsi od konca do kraja brez izjemke z gosp. županom in bilježnikom vred „windische trottel“, samo da so nekteri „liberale trottel“, drugi pa „klerikale trottel.“ Nego to nič ne dene, koncesijo so nam s tem neizmerno v Celji naredili, da so neprisiljeni pred svojimi prijatelji in pajdaši izrekli, da so Slovenci! Toraj „liberalni“ ljutom. Slovenci, bodite od 8. avgusta nadalje dosledni, ostanite pri tem, kar ste skož usta g. Högelsbergerja javno pred celim svetom v Celji izrekli, ostanite Slovenci, — ker družega niste nikdar bili in nikdar biti ne morete! Ali kaj hočemo, naši „liberalni“ Slovenci so precej drugi dan pozabili, kar so dan poprej v Celji izrekli. Ko pridejo naši rodoljubni dijaki v nemškutarsko krčmo in jih z „dobrim večerom“ pozdravijo, ni hotel nobeden „liberalen“ Slovenec po slovenski odzdraviti, nego grdo in temno so jih z očmi merili. Ali pa se morebiti „liberalen“ Slovenec od „klerikalnega“ s tem razlikuje, da noče po slovenski pozdravljati in odzdravljati! kaj? O vi „liberalni“ ljutom. Slovenci, nichts geht über euere consequenz! — — Od konca so trdili, da jih je bilo 3000! Ko jim je pa nekdo njihovih prijateljev rekel, da bi bili morali potem vsakega po šestkrat šteti, pa zdaj že dopuščajo; včeraj nam je pa g. W. Sch—r, rojen Nemeč, rekel, da jih je bilo 5, k večjemu 600! Zdej si že bolj z resnico na dan upajo. — G. Högelsbergerja predlog zarad vpeljave jezika v šole je bil gotovo izvrsten in tudi zato sposoben, da bi se smel na vsakem slovenskem taboru predlagati in je celjske nemškutarje v strašno zadrego spravil. Pravil nam je isti g. W. Sch—r, da so se popoldne pri banketu celjski in drugi nemškutarji grozno nad g. Högelsbergerjem hudili in jezili, da jih gre s tako resolucijo kompromitirati! da jih v take strahanske nedoslednosti spravi! Pred par tednov so po predlogu Hanaka Mareka v slov. Bistrici sklenili, da je naš jezik tako surov, da ni za nobeno šolo sposoben! v Celji 8. avgusta je bil pa že tako omikan, da so slovenski gimnaziji v Celji in v Mariboru sklenili! Še enkrat vam rečem: Nichts geht über euere consequenz! Ravno zarad tega so pa bili na našega gosp. bilježnika tako srditi, da so rekli, ako bi bili vedeli, kakšno resolucijo namerja, gotovo ga ne bi bili pustili govoriti! Gosp. Högelsbergerju pa iz dna srca „živio“ zakličemo, ker to je bil v 10 letih edini nam Slovencem pravičen predlog, kterega je mož od protivne stranke javno stavil! Tudi naj se naš g. bilježnik zavoljo tega ne žalosti, da so ga zavoljo tega celjski in drugi nemškutarji popoldne napadali, kajti s predlaganjem te resolucije si je gotovo mnogo slovenskih src pridobil.

Iz Vranjskega 12. avg. [Izv. dop.] Nam se sicer ostudno dozdeva, da se moramo zmirom z našimi nemškutarji puliti, kateri so od one

„Ti pak si šla . . . Veseli me to, lepa hvala!“ — in do tal se pripogne Vasilisi.

„No, vi Afanasic, morebiti menite . . .“

„Ko bi rajša molčala . . . ? O, jaz neumnež, zakaj se neki jezim? — pajdaši se s komur rajša, kaj je neki meni do tega! Čudovito! Še mari mi nisi!“

Vasilisa vstane: „Kakor vam drago, Ivan Afanasic!“

„Kamo ideš?“

„Saj ste sami . . .“

„I, jaz te ne izganjam,“ — odvrne Pétuškov.

„Tega ne, ali kaj bi neki človek pri vas?“ . . .

Pétuškov je ne pusti k durim: „Ali hočeš z doma iti, Vasilisa?“ —

„Zmerom me žalite . . .“

„Ali jaz te žalim! Čudo, ker se ne bojiš Boga, Vasilisa! Kedar sem te razžalil? kedar? Govôri, le povedi, kedar.“

„Kedar? Saj je dosti, ker ste me poprej le osramotili!“

„Valisa!“

„Saj ste mi oponesli, da se še ne zmenite za-me, da sem preprosta.“

Ivan Afanasic molči in prste lomi si; Vasilisa vstane in odide, sredi sobe pa se vstavi: „Nu, dosti je tega, z Bogom, Ivan Afanasic, vsak za-se . . .“

„Nikar, Vasilisa nikar!“ — prestriže jej Pétuškov besedo. — „Pogledi me; gledi, saj sam sebi nisem več podoba; tudi ne znam, kaj govôrim . . . Ko bi le količkaj hotela potrpeti z menoj!“

„I, ker me pa zmérom žalite . . .“

„Vasilisa, oh, pozabi vse minulosti; ali ni bolje, da se ne jeziš na-me?“

„Kar naprej me žalite! — oponese mu Vasilisa.

„Saj te ne bodem več žalil, srce moje! ne bodem te ne, samo odpusti mi, nikdar več te ne razžalim, ali mi odpustiš?“

„Le idite, Ivan Afanasic!“ —

„No, nasmejaj se no, nasmejaj se . . .“

Vasilisa se obrne na stran.

„Nasmijala si se, nasmijala!“ — zapleše Pétuškov in skače tako, kakor otrok . . .

(Dalje prihod.)

dobe, kar so si v Celji dobrikali, ustavno pivo pili in ustavno teletino jedli, jako prevzetno postapajo po našem trgu in po časnikih tako debele laži trosijo, da bi kmalo sami sebi verjeli. Tako se je eden pred nekimi dni predrznil „Tagespošti“ v Gradec dopisati, da je veliko teržanov odšlo k ustavnemu shodu celjskemu, in da je po tem takem preklic klerikalne in narodne stranke strašan fiasko naredil.“ Kolikor besedi, toliko laži! — Prva laž je, da je večidel teržanov odšlo k celjskemu shodu, ker vseh skupaj ni bilo več nego šest; druga laž je, da ste klerikalna in narodna stranka shod preklicovali, ker niti na vabilu niti na preklicu ni bilo klerikalca podpisane; tretja laž je, da je preklic fiasko naredil, ker je več od sto samo iz trga, in več kakor 300 iz celega okraja namerovalo priti v Celje. — Morebiti so se naši nemškutarji že zdramili iz ustavne omotice, in jeli bolj mirno in objektivno misliti. O našem taboru mislimo čitateljem „Slov. Nar.“ v kratkem več poročati.

Izpod Učke 11. avg. [Izv. dop.] Čudovite, zares čudovite stvari se godé v plemenitem selu Volovska, osobito v tako imenovani „kasini.“ Kdo je temu društvu vodja, tega ne vemo, ali toliko je gotovo, da v zadnji svoji skupščini društvo ni hotelo trpeti nobenega slovanskega časopisa; večina družabnikov je namreč rekla, da pišejo vsi ti časniki v panslaviškim smislu, in ko so se vendar oni edini 3—4 narodnjaki, ktere žalibog okolnosti silijo, da morajo tú prebivati, izrazili, da hoté po tem takem iz društva izstopiti, se je z največo težo vendar sklenilo, naj se med mnogimi nemškimi in italjanskimi časniki naroči vsaj „Slovenski Narod“. Kako liberalno se pa zdaj z Vašim listom v tem društvu ravna, prevideli bodete iz tega le karakterističnega dogodjaja: Pred nekterimi dnevi je došel „Slov. Narod“, in prinesel izpod Učke članek, ki je poročal o volitvi občinskega zastopa v Lovranu. Članek je med drugimi govoril tudi o neki ravno na Volovskem bivajoči osebi. A komaj je „Sl. Nar.“ s to nesrečno novino prišel na mizo, že je izginil z nje, in ni ga moč najti, nihče noče vedeti zanj. — Ko pa je še izhajal ranjki „Pozor“ in je bilo v njem iz Kastve kaj brati o isti osebi, hitro in veselo je z njim po Vobovski tekal nek pentav gospod in kričal: glejte, kakšni so Kastavci, glejte, kaj pišejo. Zdej pak ko se v „Sl. Nar.“ od zapadne strani volovskega okraja nekdo neugodno dotakne ravno iste osebe, zdaj pa zgine „Narod“, da mu ni več sledi. Ali se morebiti gospodje v kazini bojé svitlobe? S tem, da „Narod“ poskrivajo, kaže se naj bolje, da so bili članki izpod Učke popolnoma resnični in da je moral „Narod“ le zato zginiti iz kazine, ker tudi v Volovski — resnica oči kolje!

Politični razgled.

V delegacijah je vojni minister Kuhn zagovarjal uravnavo vojske in proračun za njo. Da so mu gospodje poslanci v vseh točkah milijone privolili, kolikor jih je zahteval, to ni treba praviti tistemu, ki pozná, kakó mehki in dobri so avstrijski zastopniki. „Gospodje“ so dovolili, ljudstvo bo pa plačalo mnogo, premnogo novcev za — vojsko.

V Trstu še zdaj ni mirú. Slovenskim okoličanom je vlada orožje iz rok vzela, tržaškim kričaćem in plačanim postopačem za ljubo. Kesala se bode. Vladi je jasno, kam meri vse tržaško rogoviljenje. A stara navada in osoda je, da je Avstrija bila vselej slepa ter je podpirala Lahe zoper Slované, sovražnike Avstrije zoper njene prijatelje. Okolične vojaške straže ni več, Italijani se veselé.

Hrvatski minister Bedeković, kterega omahljivo stanje tudi ogerske levice listi potrjujejo je poklican na Dunaj, zastran vojaške granice.

Za gališkega c. kr. namestnika je baje zopet namenjen grof Guluhovski. Po tem tacem se je hotel s svojim pismom v „Gaz. Nar.“ ktero smo v zadnjic omenili in ki ni posebne hvale našlo v poljskih novinah, le zopet prikupiti cislajtanizmu, kteremu se je bil ob času glasovanja o znani resolulji zameril.

Ruski car je prišel v Kíev in od tam odpotoval v Livadijo, v Krču. Romanski knjez Karol se tam snide z njim, kar magjarskim državnikom, ki se svojega soseda in Slovanov bojé, ni posebno po godi.

Med Prusijo in Avstrijo se razmere ne prijaznijo. Kar smo že v zadnjic omenjali se je res zgodilo. Prusi od Beusta tirjajo račun. Zastopnik pruske vlade Thile je poslal pismo pruskemu poslancu na Dunaji Werter-u. V tem pismu, ki ima namen Beustu izročiti se, se pravi: da je zavijačnost, če Beust trdi, da je hotel v prijateljsko zvezo s Prusijo stopiti, pa ta ni hotela. Pravi se dalje, da cesarska vlada ni najmenj storila, da bi bila Prusiji nasproti prišla. Očita se pa, da avstrijski poslanec od spomladi že ni z Bismarckom govoril. — Torej ni res, kar je Beust govoril. — Videti je, da je nam minister zunajnih zadev, in „rešitelj“ Avstrije nepremišljeno govoril in da je zdaj v zadregi. Da se tudi diplomatom to primeri!

V shodu ni vse tako mirno, kakor bi turški prijatelji radi imeli. Luka Vukalović, znani voditelj Hercegovincev, ki zdaj na Ruskem biva, stoji bajé na čelu posebnega odbora, ki ima namen vse pripravljati za bodočo vstajo zoper Turke. Ravno tako okrog Črnogorje Slované čezdalje bolj čutijo, da bode treba s silo otresti se mahomedanskega jarma. Črnogorskim tirjatvam Turki trmoglavost nasproti stavljajo, kar je dobro, ker sovraštvo budi in Slované zbuja. — Tudi razpor egiptovskega kralja in sultana diplomatom preglavico dela, tako, da je Beust baje v zadnjem času v imenu Avstrije predlagal pomenek diplomacije, kako bi se vse vzhodne zadeve bolj in bolj iz korenine dale zboljšati. Dokler bo pa Avstrija imela samo nemško-magjarsko politiko, bode pač težko našla pravo korenino.

Na Francoskem je važna dogodba to, [da je maršal Niel, velik podpornik Napoleonove posilne vlade, glavár francoske vojske in tiste stranke ki je vedno priganjala na boj proti Prusom in zedinjevanju Nemškega, — umrl. — Ker se je praznoval 15. t. m. rojstni dan Napoleona I. pomiloščeni so s cesarskim dekretom vsi obsojenci, kateri so kazni zapali zarad političnih in tiskovnih pregeh, zarad nepostavnega zborovanja, zvez in raznih družih prestopkov. Drug cesarsk dekret [oprostuje kazni vojaške begune Več poslanecv je dobilo redove.

Razne stvari.

* (Program mariborske gimnazije) prinaša letos nadaljevanje lanske leto začete spisa: Systematisch geordnetes Verzeichniss des wissenschaftlichen Inhaltes der von den österreichischen und ungarischen Gymnasien und Realgymnasien in den Jahren 1850—1867 veröffentlichten Programme. Jako mudno in potrebno, a po našem mnenju za gimnazijski program malo prikladno delo je sestavil g. prof. Gutscher in si zaslužil gotovo zahvalo vseh, ki morajo ali bi radi v roke jemali gimnazijske programe. — Šarasta drobnav, katero je prof. Reichl pod napisom „germanistische Kleinigkeiten“ potaknil v program, lahko bi bila netiskana ostala in mesto prepustila potrebnejšemu slovenskemu sestavku, kterege zdaj že drugo leto v programu pogrešamo. — Iz statističnega pregleda vidimo, da je letos obiskavalo mariborsko gimnazijo 319 študentov. Med temi je bilo 158 Slovencev, 137 Nemcev in 23 študentov, katerim je gosp. vodja Lang zložil za nas nerazumljiv pridevek „slovenisch-deutsch.“ G. vodja Lang bi si pridobil gotovo nekoličko zaslug za znanost, ko bi hotel morebiti v prihodnjem programu v znanstvenem sestavku razložiti, kaj in kako je s temi „slovenisch-deutsche.“ V narodopisji smo se vsaj do zdaj zastoj ogledavali po tej nepreiskani „rasi.“ — Med obiskovalci smo našli tudi enega Italijana. Razen dveh so vsi študentje katoličani. — Prav obilno je število „fakultativnih“ učnih predmetov. Razen slovenščine za Nemce se je v prostih urah učil še francoski jezik, štirski zgodovina, petje, risanje, lepomisje, brzopisje in telovadba. — Imena študentov so bojda tako pisana, kakor so pisana v krstnem listu, drugače bi si poleg pravilne pisave: Strniša, Simonič, Zorko itd. ne mogli tolmačiti zverženih imen: Wachschitz, Wratschgo, Schosteritsch (poleg čednega: Šosterič), Tschebull itd.

* (Poslanec g. Miha Herman), do zdaj sodnijski pristav v Weitzu na goranjem Štirskem, je imenovan za okrajnega sodnika v Vorau-torej zopet med Nemci. Ravno isti broj „Wien. Ztg.“ oglašja, da je imenovan g. sodnijski pristav Lassbacher v Mariboru za okrajnega sodnika v Laškem trgu. Da g. Lassbacher ne zna slovenski pisati, je sam priznal podpisane vredniku, da pa tudi ustno lomi strahovit dialekt, o tem se je vrednik sam prepričal. Vse to pa našega pravosodnega ministra ne moti, postaviti takega sodnika med trde in tudi že zavedne Slovence. Tako je z našo krasno ravnopravnostjo: g. Herrman, znan prijatelj slovenskega naroda, ki tudi popolnoma pismeno in ustno zna slovenski, mora v Nemce, drug uradnik pa, ki vseh teh pa tudi potrebnih lastnosti nima, dobi lepo mesto na Slovenskem. Kdaj bo tega gospodarjenja konec?

* (Čudni razlogi.) Dijak varaždinske gimnazije, ki je dokončal svoje srednje šole, obrnil se je z izvrstnimi spričali na dotično mesto v Maribor in prosil, naj bi ga kot bogoslovca sprejeli v mariborsko semenišče. Sprejeli ga niso. Zakaj ne? V odloku je bilo brati: ker ne znate nemški!

* (Zmagana nemškutarija.) Necega zdravniškega doktorja na Kozjem je jako šegetal, da bi se o njem kje kaj govorilo, če mogoče celo po časnikih. Torej si jo je izduhtal in nasvetoval v seji okrajnega zastopa kozjanskega, naj bi zastopništvo izreklo, da se sklada s sklepi celjskega fureža, ter da jim soglasno pristopa. Po občnem razgovoru, v katerem je znan narodnjak segel stvari do jedra, prišlo je do glasovanja. Pri tem se je hitro pokazalo, da se bo nemškutarski prelog zavrgel z veliko večino. — Tega bi nasvetovalec ne bil mogel pretrpeti, torej je še med glasovanjem svoj predlog preklical. Nasvete med glasovanjem preklicati, mora pač biti iz neke nove parlamentarne šole in se vredno na stran postavi g. Brandstetterjevi tirjatvi, da se morajo „ohoklici“ opravičevati.

* („Tagblattov“ dopisnik o ormuškem taboru bo prihodnjič kakor čudodelnik kanoniziran.) Kar svet stoji, bil je dozdaj geometrijski aksiom, da eden in taisti prostor more ob enem in istem času samo eno telo zavzemati, da more ob enem in istem času en človek samo na enem mestu nazočiti biti. Ali „Tagblattov“ dopisnik je ta vekoviti aksiom 8. avgusta prevrnil in čudež naredil: da je bil pri „Verfassungstagu“ v Celji in je ob enem in istem času ormuški tabor videl, kajti pripeljal se je še le iz Celja v ponedeljek 9. dopoldne ob 11. v Ormuž in iz Ormuža v Ljutomer, kjer je njegov stalni domicil. Mogoče pa tudi, da to ni bil čudež, ker ormuški tabor je bil ob petih popoldne, in takrat so se že prav lahko dopisniku pri pojedini v Celji trije ali celo vsi štiri šurki iz želodca po lestvi v glavo splezali in se pretepati začeli, da se je možu ormuški tabor kakor fata morgana prikazal. Nekaj mora biti: ali je mož čudež naredil, ali je bil pa pri banketu strašno pijan. Pripovedoval je mož sam v ljutomerski pivarni v torek 10. t. m., kaj bo „Tagblatt-u“ vse natvezel in tudi kazal svoj dopis, ako je bil ravno kdo željen ga videti, dostavlja je, da akoravno ni bil človek pri taboru, vendar si malo lahko domišljeje, kako je bilo, kajti dr. Zarnik je gotovo na taboru najbolj zoper nemškutarje rentočil, za druge govornike se pa ne brigam! Kaj ne, to so zanesljivi in izvrstni dopisniki!? Ko pogledamo v 183. broj „Tagblatt“, vidimo res na zadnji strani celi dopis tiskan, kakor ga je mož 3 dni poprej v Ljutomerski pivarni razkazoval. Najbolj pa zdaj mož to obžaluje, da je že svoj dopis poprej „Tagblattu“ odpisal, predno je graško „Tagespost“ v roke dobil, kjer je govor samo 2000 taborcih, medtem ko nam jih je on v svoji dobrovoljni nevednosti v „Tagblattu“ še 1000 velikodušno navrgel. Imena dopisnikovega še denes ne povemo, ker se bojimo, da bi nas zaradi razžaljenja časti tožil, ako ga javnosti predamo, da je „Tagblattov“ dopisnik. Ako pa „Tagblatt“ to želi, mu pa precej prihodnjič lahko vstrežemo. Od kraja so „verfassungstreulerji“ po Ljutomeru lagali, da jih je bilo v Celji 3000, zdaj pa „Tagblattov“ dopisnik sam pripoveduje, da jih je bilo samo 500, k večjemu — pravi — 600! Toraj dragi „Tagblatt“, pošlji temu svojemu trabantu energičen „Verweis“ in naloži mu vprihodnjič več „silentium“. „Tagblatt“ se tolaži s tem, da ima vsakdo pravico blamirati se, in da se ni zdaj niti prvokrat niti zadnjokrat blamiral, Ali pri vsem tem kakor njegovi odkritoserčni prijatelji mu dajemo tu svet, da naj nikdar svojih dopisov iz Ormuža ne datira, kajti ormuškim nemškutarjem je „Tagblatt“ toliko znan, kakor kitajske državne novine „Tagblattu“ pa Ormužanci in ormušče okolščine toliko, kolikor Peking. Sicer so si po vseh kotih na Kranjskem in na Štajerskem nemškutarji kakor krajcer krajcerju podobni, ali v Ormužu so pa možje svoje baže, čisto originalni in različni od vseh družih nemškutarjev. Ormuškim nemškutarjem so ravno tako vsi „Verfassungstagi“ kakor tabori „Leberwarst“ in „Schwindel“. Niti eden od njih ni bil ne v Slov. Bistrici ne v Celji, in tudi nikamor ne grejo, ker jim je vse to „Spiegelfechtere“, kakor kami pravijo. Na domačem taboru so bili vsi iz gole radovednosti. Ne berejo nič, ali celo malo, in kader kaj v roke vzamejo, skažejo to čast le „Tagesposti“, „Pressi“ ali „Freiheit“, na vse pa, kar iz Kranjskega pride, bodi si „Tagblatt“ ali „Novice“, gledajo pa s suvrnim zaničevanjem. Z dopisovanjem v časnike se nihče od njih ne vkvarja, k večjemu ako sem ter tje kdo kak tragikomičen manifest v „Tagespostu“ pošlje, da se mu potem njegovi sodrugi po celi teden smeja. Toraj „Tagblatt“ ne blamiraj se več in dobi si dopisnike, ki ne bodo iz „Verfassungstago“ o taborih poročali, in ne datiraj nikdar več svojih dopisov iz Ormuža.

OZNANILO.

Samo nekoliko časa še,

dokler se namreč zaloga popolnoma ne izprazni, razprodaja se blago, iz konkursne mase kupbijske hiše E. & P. na Dunaji — kolikor tega blaga še imamo.

Prodajamo 30 procentov ceneje, kakor je blago v fabriki veljalo, in sicer na drobno kakor na debelo.

Cena po odbitih 30% stoječa in nepremeljiva:

Trobela platna, 33 vatlov 4 fl. 50 kr. in više
 „ „ „ 36, 40 in 50 vatlov
 „ „ „ holandsko 10 „ „ „

Chiffon, Toileforte, Naturel, Molinos vatal 14 kr. in više.
 Tkanina, vatal 15 „ „
 6 robcev iz pravega platna 80 kr.

Blago za obleko, jako različno, čudovito po ceni, po 10, 12, 15, 20 kr. itd vatal.

Tanek Mohair in Luster v vseh barvah po 30 kr. in više.
 Žensko perilo: srajce pisane in gladke in izmišljene po 1 gl. 10 kr. in više.
 Korseti, pleteni in izdelani, spodnja obleka; perilo za može vsake baže.

Sukno za hlače in suknje, kozuhovina, double, velour čudovito po ceni.
 1000 vatlov platna, zadnji kosi do 5, 6, 8, in 10 vatlov se prodajajo neizmerno dober kup.
 Jopiči in plašči po naj nižji ceni.

Na pismena naročila bomo ustrezali hitro ali za gotov denar ali proti poštnemu povzetju.

Razprodajalnica edino v gospodskih ulicah št. 113 nasproti Pichsovi kavarni.

Spoštljivo

V Mariboru avgusta meseca.

Schneider & Bettelcheimova

razprodajalnica dunajskega blaga.